

عنوان مقاله:

بررسی فقهی حقوقی لزوم سکونت زوجین در منزل مشترک

محل انتشار:

دوفصلنامه فقه و حقوق خانواده، دوره 22، شماره 67 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

پوریا رضی - استادیار گروه حقوق دانشگاه آزاد اسلامی، واحد بندرعباس

میثم رامشی - دانش آموخته کارشناسی ارشد حقوق خصوصی دانشگاه شهید بهشتی

خلاصه مقاله:

قانون مدنی حکم صریحی در مورد وظیفه شوهر در قبال سکونت در منزل مشترک ندارد؛ ولیعرف مسلم آن را از لوازم حسن معاشرت با زن می داند. علاوه بر این، با توجه به الزام قانون گذار به سکونت در منزل مشترک در دوران عده رجعی، به نظر می رسد رویه عملی جاری بین زوجین، خلاف این قاعده است و زوجین پس از اجرای صیغه طلاق از یکدیگر جدا می شوند و به ندرت، موردی پیش می آید که یکجا سکونت نمایند. حتی در نظر عرف عامه، سکونت زوجین در منزل مشترک پس از اجرای صیغه طلاق امری مذموم تلقی می شود و در عمل، امکان اجرای این حکم وجود ندارد. سوال مورد بحث این است که در صورت امتناع یکی از زوجین از سکونت در منزل مشترک، چه در ایام نکاح و چه ایام عده طلاق رجعی، آیا در عمل امکان الزام آن ها به اجرای این حکم وجود دارد ضمانت اجرای آن چیست در خصوص ماهیت سکونت زوجین در منزل مشترک، گرچه سکونت مشترک مقتضای اطلاق عقد می باشد و تراضی خلاف آن امکان پذیر است، اما این سکونت در منزل مشترک به نوعی حق شوهر نیز محسوب می شود و یکی از لوازم حسنمعاشرت است و اسقاط آن به تنهایی ممکن نیست و باید با تراضی زوج باشد.

کلمات کلیدی:

نکاح، طلاق رجعی، سکونت، حق و حکم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/704154>

